

om, saa vi kan faa noget af Forsikringsprincippet arbejdet ind i den, men rent bortset fra det principielle er de danske sociale Love, hvad det praktiske angaar, bedre, end de tilsvarende tyske var. Det var vi ogsaa alle sammen enige om i Afstemningstiden, det kunde ikke noksom fremhæves paa næsten alle vore Møder, at man i Danmark havde en bedre social Lovgivning end den, vi havde hos os, stammende fra den tyske Tid.

Det ærede Medlem Hr. Schmidt kom dernæst med nogle Forslag til Afhjælpning eller i alt Fald til Mildnelse af de økonomiske Vanskeligheder i Nordslesvig. Det var mit Indtryk, at det ærede Medlem i høj Grad følte Nødvendigheden af at kunne konkurrere med Cornelius Petersen, og at han derfor lod sig drive meget langt ud i de Krav, han stillede. Det ærede Medlem nævnte de syddjyske Bønders Hypotekkasse, som man vil have Statsgaranti for. Det ærede Medlem sagde, at dette Krav om Statsgaranti vilde han støtte, men det var ikke nok, sagde han, der burde ikke alene ydes Statsgaranti, der burde ogsaa ydes Statstilskud, saaledes at man i Stedet for en Rente af $5\frac{1}{2}$ eller 6 pCt., hvor meget det nu er, kunde komme til at nøjes med en Rente af $4\frac{1}{2}$ pCt., og et saadant Rentetilskud fra den danske Stats Side burde ydes til alle Laantagere, enten det nu var Privatmænd eller Landkommuner eller Byer, der havde Laan. Hvis det danske Samfund havde Raad til at give os en saadan Forøring, som et saadant Tilskud vilde være, vilde jeg selvfølgelig ikke afvise det, men et Krav af en saa ublu Art — og det er det efter min Mening, naar man kræver et Rentetilskud paa mindst 1 pCt. til *alle* Laan, der ydes, uanset om Laantageren er i Nødstilstand eller ikke, og det er dog ikke alle Laantagere nede hos os, der er i en saadan Nødstilstand — vilde jeg rødme ved at gøre mig til Talsmand for. Jeg for mit Vedkommende og sammen med mig store Befolkningsdele nede i Nordslesvig er af den Anskuelse, at vi allerede har modtaget saa mange og saa store Gaver fra vort Moderland heroppe, at vi ikke kan blive ved at fordre yderligere og yderligere. Paa nogle mindre Omraader kan Tilskud maaske endnu være nødvendige. Det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen og, saa vidt jeg husker, ogsaa det ærede Medlem Hr. H. P. Hanssen (Nørremølle) nævnte f. Eks. Fiskerne, der befinder sig i en vanskelig Situation, og det er muligt, at det indenfor saadanne mindre og fuldstændig

afgrænsede Omraader kan være forsvarligt at yde Tilskud, men ellers tror jeg, at Tilskuddenes Tid i al Almindelighed maa være forbi, og jeg tror ogsaa, at man nede hos os vil erkende, at der kan ikke vedblivende gaas videre ad den Vej. Derimod vil jeg anse det for overordentlig ønskeligt og nyttigt — og jeg tror, at man egentlig kunde gøre os en større Tjeneste derved end ved at komme med Tilskud til alt muligt —, hvis man vilde gaa noget videre ad den Vej, som blev betraadt i Fjor, at stille Midler til Raadighed under fuldt ud betryggende Sikkerhed til at afhjælpe Vanskelighederne med Hensyn til vore Andenprioriteter. Jeg tror, det er den Vej, man kan gaa med størst Resultat, den, ad hvilken man naar videst, saaledes som Forholdene nu en Gang ligger herhjemme, og en Vej, som kan betrædes, uden at det i og for sig behøver at betyde et økonomisk Offer for det danske Samfund.

Endnu en Ting omtalte det ærede Medlem Hr. Schmidt, som jeg gerne vil gaa lidt ind paa, det er den saakaldte Markhypoteksag; dette Spørgsmaal om Markhypotek ejerne, som har faaet ret værdiløse Mark i Stedet for de værdifulde Mark, som de har laant ud. Det ærede Medlem Hr. Schmidt sagde i sin Tale, at dette Spørgsmaal maatte løses, for det var en umulig Tilstand, at man her i Danmark havde en Retsopfattelse, der var stik modsat den tyske Retsopfattelse. Nu kan jeg ikke indse, at vi her i Danmark har nogen som helst Forpligtelse til at bøje os for den tyske Retsopfattelse, lige saa lidt som vi vil forlange af Rigsretten i Leipzig eller en hvilken som helst anden høj Domstol der nede, at den skal lade sig paavirke af, hvad Søndre Landsret eller selv Højesteret herhjemme har sagt; det vilde vi ikke forlange, og det kan det ærede Medlem Hr. Schmidt heller ikke med nogen Rimelighed forlange overfor os. Det er igen et Tegn paa den Storhedsfølelse, som endnu findes hos en Del af det tyske Folk, en Storhedsfølelse, der ikke bunder i aandelig Overlegenhed, men i det store Tal, som staaer bagved, en Storhedsfølelse, der kun har den Baggrund, at et Folk med 70 Millioner Indbyggere har en større Vægt at sætte ind, end et mindre Folk har. Jeg kan ikke finde, at der er nogen som helst Rimelighed i, at denne Markhypoteksag tages op igen herhjemme; den har fundet sin Afslutning i sin Tid, og derved maa det bero. Derfor undrer det mig ogsaa i høj Grad, at det ærede Med-